

đoản bút,
Nắng rọi vào hư không .

Cư sĩ Liên Hoa

*Vào trong tuế nguyệt
thấy rõ ta bà
lẳng nghe sóng vỗ
là đầ gió reo*

*vòng xoáy trong veo
ai say ai tỉnh
đi đứng giữa đời
thấy trời nắng reo*

*con thuyền xuôi ngược
neo giữa dòng sông
tĩnh lặng, ngắm trăng
thấy mộng, cùng cười..*

Sau cuộc hành trình dài, khi đất trời lặng yên, khi cơn mưa rửa sạch bờ tâm, khi đôi mắt trần gian vẫn nở nụ cười, để tỏ tường chân vọng. Bỗng, sóng gió ngãng đầu nhìn chúng ta dò hỏi....Đường nào, ta đã đi qua, con sông nào đã tắt bến, ngọn núi nào, đã bay vút cao lên, để hưởng hương thơm của vũ trụ, và trong cõi nguồn sâu thẳm của tâm, nụ sen hồng có còn miên mật, vươn lên giữa cát bụi thời gian..... Một đời người là một giấc mộng dài, có những người cho trăm năm là sương khói, là mỏng manh như từng cơn gió thoảng, ôm mộng phiêu du ngày tháng trong kiếp nhân sinh. Có người lấy sự thành công, giàu có, tài sắc, danh vọng .. để nói lên sự hiện hữu, sợ hãi để che lấp đi những huyền hoá có mặt trong từng sát na một. Nhưng, cho dù là gì, có là hoa, là lá, là những cơn mơ, nhưng với con người, những người hữu tâm, vẫn muốn biến những giọt hư không, cánh vô thường đó để làm đẹp cho cuộc đời..

*Sương lam đầu núi mộng
Cánh én lững thững về
Có phải là đại sự
trong chén trà thoảng hương*

*bên lửa non vừa đốt
có mặt ngã, vô thường
vui lòng, ta ngồi xuống
có cần gì thời gian*

*cùng nhau ta vờn mây
hồn nhiên, nhìn nắng rọi
trong cõi không vô cùng
ta vẫn còn có nhau....*

Bàn tay gầy guộc không tạo nên những mơ ước, trái tim khô cằn không viết được nên những trang tình sử, đôi chân mòn mỏi bên cuộc tử sanh dạn mình, không biến thành những con sóng vong thân, đánh mất chính mình, bỏ quên đường xưa, bóng đẹp, bỏ những niềm hy vọng, sống nhẹ nhàng trên bước đường trần. Có ai biết được chẳng, những kỳ diệu của cuộc đời vẫn bắt nguồn từ bước chân bây giờ, những cánh hoa thơm ngạt mùi hương tâm vẫn thường nở nụ cười trẻ thơ trong tấm lòng hy hiến, mở rộng.

Đón gió thông reo, buông mình, mở rộng cửa cho hư không thở, chẳng màng chuyện sống chết, đi hỏi dấu trăm năm, vào chốn vô thường, muôn cánh hạc tung bay trên bầu trời, mất dấu trong huyền hoá, hiển lộ trong duyên sinh...Có phải là chúng ta vừa cảm nhận được sự xuất hiện miên trường, hằng hữu của các tấm lòng chân chất trong cõi đất của tâm "tùng địa dũng xuất", một lần và hằng hà sa số lần, khi tâm thanh tịnh giữa đất trời..

*bến cũ bờ vai, cành lá reo
bên nhau, ru ngủ khúc trong veo
tay nắm bàn tay, hư không thở
một đời sóng sánh đón thông reo*

*lãng tử chân trần, vai quày gánh
bên sanh bên tử, nợ phiêu bồng
trăm năm chẳng màng là sương khói
giữ trọn tấm lòng, cất cánh mơ*

*có phải bàn tay, hương thơm lộc
sáng về, trái mộng cuối bờ mây
chiều tàn, mở lối cho nắng ngủ
chở vội hững hờ, mất dấu thơ*

*ta đi hỏi dấu trăm năm trước
tìm chốn vô thường, bóng trẻ thơ
nghe lại tâm mình, muôn cánh hạc
chân trời, hoa lá, thả giấc mơ.....*

Dù là người con Phật, sống trong sự quán chiếu, nhìn từng hơi thở của tâm, nhưng chúng ta cũng vẫn là con người bình thường. Công việc đời thường vẫn đôn dập, lôi cuốn. Cuộc ăn mặc ngủ vẫn reo vui trong từng mỗi ngày. Đừng đòi hỏi quá cao siêu, khi tư lương của cuộc sống chưa đủ chín mộng, khi vầng trán vẫn còn nhiều ưu tư và đôi môi chưa sẵn sàng nở nụ cười đẹp... thì có ai lại ngăn cản chúng ta tại sao không thả những giấc mơ cho đời người? Mộng trong mộng, nhưng khi chưa thoát ra cõi vô thường, liễu sanh thoát tử, thì những ước mơ, những giấc mơ vẫn là những gì cần thiết để tạo nên những chất sống cho cõi tâm, cho con người, vì ước mơ, mộng tưởng đó có phải là, sẽ tạo nên các những nguyện lực lớn được đến từ những ước mơ, giấc mộng...đi vào đời?

Một ngày lại trôi qua, trời đất vẫn thở. Gió vẫn nhẹ nhàng đùa giỡn với những đợt mưa rào. Lạnh lòng, chắt chiu, bắt gặp sợi tâm vừa chớm xuất hiện, tạm bỏ những băng khuâng, quên các ưu phiền, được chút nào hay chút đó, không dám đòi hỏi đi xa quá, vì sợ vấp ngã. Các hương thơm này, nếu như được chia sẻ và có ai đó, bắt gặp được dòng tư tưởng này, cùng đồng điệu, thông cảm, lặng yên cảm nhận như cả ba ngàn thế giới cùng lung linh theo nắng, theo mưa, theo trong "tâm tâm tương ứng", thì có phải chăng đó cũng là niềm vui, niềm hạnh phúc chia sẻ cùng nhau ?...

Xin thành kính dâng tặng và chia sẻ, như một tấm lòng ..

Ngày 01 tháng 05. 2010

